

uden Hensyn til Partifarve vil være ude af Stand til at svare straks paa alle de stillede Spørgsmaal, saa den Vej vil vist ikke være farbar, medmindre man gør sig klart, at Forhandlingerne vil tage endnu længere Tid. Der vil maaske komme mere Orden i Forhandlingerne paa den Maade — det er indrømmet —, og man vil lettere kunne finde en Sag frem i Rigsdagstidenden fra Folketingets Forhandlinger. Det samme vilde dog vist kunne opnaas, hvis man lod udarbejde et særligt Register til Finanslovens første Behandling her i Folketinget. Man kan ikke anke over, at mange Medlemmer tager Ordet her i Tinget ved første Behandling af Finansloven, det er der ingen Grund til, men efter min Opfattelse kan man anke over, at adskillige Medlemmer og enkelte Ministre baade ved denne Forhandling og ogsaa i Almindelighed taler alt for længe. Her er vi efter min Mening ved Sagens Kærne. Der er Spørgsmaal, som kræver en meget grundig Udredning og lange Taler, og det er der jo heller ingen, der siger noget til, men man kan ikke frigøre sig for den Opfattelse, at flere Medlemmer og enkelte Ministre søger at overgaa hinanden i at holde lange Taler, der er rige paa Gentagelser og vidtløftige og uvedkommende Betragtninger. Folketingets Talerstol bør ikke være en Sportsplads for oratoriske Præstationer, saaledes at det gælder om, hvem der kan tale længst. En Tales Værdi og Betydning maales jo aldeles ikke ved det Antal Kvadratmeter, den fylder i Rigsdagstidenden.

Jeg har gentagne Gange her ved Finanslovens første Behandling omtalt Arbejderforsikrings-Raadets Virksomhed, fordi der ude i Befolkningen er en stadig stigende Misfornøjelse med mange af de Afgørelser, som Arbejderforsikrings-Raadet træffer. Enkelte af disse Afgørelser synes for jævne Folks Betragtninger at være helt meningsløse, og de tilskadekomne, som saadanne Afgørelser gaar ud over, er i højeste Grad ilde stedt. Der er ingen Tvivl om, at Arbejderforsikrings-Raadet gaar alt for skematisk frem ved Bedømmelsen af den tilskadekomnes Invaliditetsgrad. Det er min Opfattelse, at Loven hjemler Ret til ogsaa at tage Hensyn til den tilskadekomnes større eller mindre Chance for at kunne ernære sig selv i Fremtiden og tage dette med i Overvejelserne, før Kendelsen afsiges; de alt for skematiske Afgørelser vil ellers komme til at rumme alt for store Vilkaarligheder og Uretfærdigheder. Men dette Skøn over de

tilskadekomnes sociale Forhold mærker man meget lidt til ved Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser, det skematiske, det kontormæssige synes at have Overhaanden. Det er ogsaa det nemmeste at ordne det paa den Maade, men det bliver ikke altid det mest retfærdige. Der er talrige Eksempler paa, at Arbejderforsikrings-Raadet med jernhaard Haand fejler Lægeerklæringer fra de tilskadekomnes Læger helt til Side. Jeg har Eksempler paa, at den stedlige Læge, som behandler den tilskadekomne, har erklæret den tilskadekomne for aldeles uarbejdsdygtig, medens Arbejderforsikrings-Raadet erklærer ham eller hende for at være arbejdsdygtig, selv om Arbejderforsikrings-Raadets Undersøgelse ligger 2—3 Maaneder tilbage i Tiden. Dagpengene bliver saa inddraget, selv om vedkommende aldeles ikke kan arbejde. Det er derfor forstaaeligt, at der blandt Arbejdets Invalider efterhaanden vokser Mistillid frem til Arbejderforsikrings-Raadets Virksomhed. Jeg kan ikke forstaa, at de praktiserende Læger, der dog maa have nogen Respekt for sig selv, vedblivende vil finde sig i en saadan Tilside-sættelse fra Arbejderforsikrings-Raadets Side. Naar en Læge erklærer en Mand eller en Kvinde for uarbejdsdygtig, godkender Sygekassen en saadan Erklæring, men Arbejderforsikrings-Raadet fejler i mange Tilfælde rask væk den stedlige Læges Erklæring til Side og beslutter, at den tilskadekomne er arbejdsfør, selv om vedkommende aldeles ikke kan arbejde. Ude i Kommunerne er man nu efterhaanden mange Steder ved at mærke Følgerne af Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser; naar Erstatningssummerne bliver for smaa og Dagpengene inddrages, før den tilskadekomne kan arbejde, maa det offentlige, d. v. s. Skatteborgerne, træde hjælpende til, og det kan Hjelpekasserne og Fattigvæsenet mange Steder tale med om. Jeg tvivler imidlertid om, at denne Udvikling indenfor vor Ulykkesforsikringslovgivning har været tilsigtet, jeg tror, at Flertallet af Befolkningen og ogsaa af Medlemmerne i denne Sal er af den Opfattelse, at Ulykkesforsikringsloven skal fortolkes og administreres human. Det er Arbejdets Invalider, det drejer sig om, og den Mand eller Kvinde, der mister sin Førlighed under Udøvelsen af sit Arbejde, har Krav paa at faa en human og forstaaende Afgørelse af Arbejderforsikrings-Raadet. At Forsikringsselskaberne er interesserede i smaa Erstatningssummer og stærkt indskrænkede Dagpengeydelse, er jeg klar